

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvscvla Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis

Marca, Pierre de

Parisiis, 1681

De tribus fidei formulis Sirmii editis, è quibus sola prima in Concilio adversùs Photinum illic peracto facta esse monstratur. Capvt II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14704

Quinta igitur & postrema Photini damnatio in eadem urbe Sirmio biennio post priorem facta est anno ccccl. quo depositus est iterum Photinus & episcopatu pulsus, (quod obtineri hactenus non potuerat) atque etiam collatione cum Basilio Ancyrano habita convictus ac prostratus est. Cujus synodi ratio quia perplexa est & multis obstructa difficultatibus, nec levis de actis illius controversia, seponemus ei explicandæ caput alterum, in quo quæ ad illam pertinent, brevi complectemur.

Quinta
Photini
damnatio
in Concilio
Sirmiensi
ab hæreticis
habito.

De tribus fidei formulis Sirmii editis, è quibus sola prima in Concilio adversus Photinum illic peracto facta esse monstratur.

C A P V T II.

CVM jam quartò episcopalibus sententiis notatus ac depositus Photinus, invitis omnibus sedem suam retineret, demum adversus eundem Sirmiensis altera synodus est collecta; in qua Constantii Imperatoris auctoritate rursus ille damnatus, episcopatu cedere cogitur. Synodum hanc celebravere orientales potissimum episcopi. Nam Hilarius libro

de synodis formulam fidei cum anathematismis illic editam sic inscribit: *Exemplum fidei Sirmio ab orientalibus contra Photinum conscriptæ*: ac proximè antè, tunc eam esse propositam refert *cùm Photinus episcopatu dejectus est*. Vnde, quod superiori capite diximus, constat alteram hanc Sirmiensis esse synodum ab ea quam occidentales biennio antè in eadem urbe fecerunt.

Duo sunt hac de synodo quæstionis capita, alterum de anno quo peracta est, alterum de fidei formulis quæ in ea publicatæ feruntur. Quod primum attinet, Socrates libro II. cap. XIX. Græcæ edit. & Sozomenus lib. IV. cap. VI. testantur eum annum fuisse post consulatum Sergii & Nigriniani, quo nulli consulatum gesserunt ob bellicos tumultus. Hic est annus Christi C C C L I. At Baronius in annum C C C L V I I. illam conjicit. De fidei formulis non minor est controversia. Nam tres omnino extant ejus urbis inscriptæ nomine, quæ in eadem Sirmiensis contra Photinum collecta synodo propositæ narrantur à a Socrate, ^b Sozomeno, ac ^c Nicephoro.

a Lib. 2.
cap. 30.

b Lib. 4.

c. 6.

c Lib. 9.

c. 38.

Prima formula Sirmiensis.

Primæ auctor fuisse perhibetur Marcus Arethusius, ut scribit Socrates, Græcèque concepta est cum anathematismis xxv.

Ea Græcè apud Athanasium legitur ^a in libro de synodis, & ^b Socratem loco jam citato. Latinè autem apud Hilarium libro de synodis & in Tripartita libro xv. cap. vii. In ea damnantur anathemate qui dicunt filium *de non extantibus aut ex altera hypostasi esse, vel fuisse tempus aut seculum quando non erat.* Nulla porrò in illa mentio fit οὐσίας, nisi quòd damnantur qui dicunt πλατυσμόν ἢ οὐσίας, collationem substantiæ esse filium. Hujus fidei formulæ ac Sirmiensis synodi & Photini depositionis, quod subit mirari, nullam mentionem facit in ejus hæresi ^c S. Epiphanius; sed solius Sardicensis occidentalium synodi meminit, in qua damnatus est, secundum quam Constantium adiisse, ac se injustè depositum querentem, judices impetrasse, ac missos esse Thalassium, Datianum, Cerealem, Taurum, Marcellinum, Evangelium, Olympium, Leontium, quos ex ordine senatorio fuisse Socrates indicat. Coram his & Episcopis pluribus descendisse illum in certamen cum Basilio Ancyrano prodit Epiphanius, ac Socrates, & Sozomenus. Qui ambo significant, finita jam synodo Sirmiensi, & post depositum in eadem Photium, disputationem illam esse factam qua convictus Photinus & exauctoratus est. Verùm apud eundem

^a Pag. 693?

^b Lib. 2.

c. 30.

Anathematismo 6.

& 7.

^c Hæc. 71.]

d Har. 73.
n. 2.

Epiphanium a in Semiarianorum hæresi
Basilii aliique Episcopi in synodica An-
cyrani conciliabuli meminerunt Sirmien-
sis synodi ejusque actorum adversus Pho-
tinum.

Secunda
formula.

Secunda fidei formula apud Sirmium
edita est Latino sermone ; ut testantur
Athanasius, Socrates, Hilarius, qui eam
describunt, Sozomenus, aliique. Hujus
inscriptio est apud Hilarium ejusmodi:
*Exemplum blasphemiae apud Sirmium per
Osum & Potamium conscriptæ.* In ea pro-
hibitum est fieri mentionem nominum
οὐσίας, ὁμοουσίου, & ὁμοιουσίου, quia nul-
quam in scripturis leguntur. Eandem
postea suppressere conati sunt Ariani,
interposita auctoritate Constantii, ut iidem
scriptores referunt.

Tertia for-
mula.

Tertia formula Latinè itidem Sirmii
concepta est notatis Coff. Eusebio &
Hypatio, qui annus Christi fuit ccclix,
eaque à Valente & Ursacio Ariminum
perlata. quæ apud Athanasium & Socra-
tem extat. Sed eam in Sirmiensi contra
Photinum synodo editam non fuisse per-
spicuum est ; idque Nicolaus Faber in
præfatione ad Hilarii fragmenta olim
animadvertit.

Nos in Animadversionibus ad Epipha-
nium, ante annos quatuordecim, cum de
hoc

hoc argumento longam disputationem faceremus, duo quædam exposuimus; alterum, Sirmienfem illam postremam synodum eo anno peractam fuisse quem habet Socrates, Christi c c c l i, non, ut plerisque persuasit annalium ecclesiasticorum conditor, anno c c c l v i i. Alterum; è tribus illis fidei formulis quas paulò antè commemoravi, solam primam in illo Concilio scriptam fuisse, secundam verò non in synodo ipsa Sirmienfi, sed aliquot annis postea editam in confessu paucorum Episcoporum. Horum primum veterum illorum, quos citavi, auctoritate nititur, præsertim Socratis; qui ut sæpius, ita nunquam temerè aut falsò notas illas consulatuum adhibet, sed ex actis publicis ac fastis haud dubiè depromptas. quo major illis habenda fides est, maximè ubi nulla in contrarium idonea sunt argumenta; cujusmodi certè hic nulla sunt. Nam quæ in annalibus opponuntur, satis iis responsum est in Animadversionibus ad Epiphanium, ac paulò pòst ea prorsùs irrita & inania esse constabit, ubi quod posterius est è duobus à me positis ostendero, secundam de tribus fidei formulam non in Sirmienfi contra Photinum synodo, sed alio tempore ac diverso cœtu prætulurum in lucem exiisse. Quod illic dis-

putatum latiùs, ut in pauca contraham, his maximè de cauffis afferitur.

a Har. 73.

n. 2.

*b Lib. de
syn.*

Probatum
secundam
formulam
non in Sir-
m. enfi ma-
gna synodo
editam
fuisse.

c Lib. 4.

c. 12.

Imprimis auctores sunt ^a Epiphanius & ^b Hilarius, cùm secunda ista formula publicata esset, atque è Sirmio in orientem perlata, vehementer exasisset Basilium Ancyranum Episcopum aliosque Semiarianarum partium, cùmque ab Georgio Laodiceno sectæ ejusdem patrono literas accepissent quibus de Eudoxii perditissimi Ariani vesania certiores illos faciebat, (quem refert ^c Sozomenus, postquam ecthesim illam ab Osio expressam, ab Valente & Ursacio missam recepisset, gratulationis plenas ad eos scripsisset literas quòd ipsorum opera vera in occidente fides revivisceret) his commotum Laodicenum Georgium, ad Basilium & Episcopos qui cum eo Ancyram convenerant epistolam dedisse qua eos hortabatur ut Antiochenæ immo orientali Ecclesiæ succurrerent. Porrò Ancyram ideo sese contulerant ut encæniam celebrarent novæ basilicæ quam à se conditam Basilius ibi dedicabat. Igitur Ancyræ Semiarianorum Concilium habitum est paullò ante Pascha, ut eorum synodica testatur apud Epiphanium: in quo fidei formulam istam, quæ secunda apud Sirmium edita est, damnarunt, & adversùs eam longissimam

aliam eēthesim cum anathematismis ediderunt. Post synodum deinde legati ad Imperatorem Constantium profecti, Basilii ipse, Eustathius Sebastenus, Eleusius Cyzicenus, & Leontius Presbyter, qui hoc ab eo peterent, ὡς κρατεῖν τὰ ἐν Σαρδικῇ, καὶ ἐν Σιρμίου, καὶ τῶν ἄλλαις συνόδοις κειμένα, ἐν αἷς συνεδρεῖ ὁμοιον εἶναι κατ' οὐσίαν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱόν. *Vti rata hæc essent quæ apud Sardicam & Sirmium & in aliis synodis decreta fuerant; in quibus communi consensu definitum erat similem esse secundum substantiam patri filium.* ut scribit Sozomenus, qui Imperatorem narrat ea legatione commotum revocasse omnia quæ per Anomæos extorta fuerant, à quibus secunda illa Sirmiensis professio dictata erat.

Ex his omnibus validum argumentum efficitur quo secunda illa formula Sirmiensis ostenditur nequaquam in Sirmiensi contra Photinum collecta synodo condita fuisse. Etenim Sirmiensi huic synodo non solum Basilii interfuit, sed penè etiam præfuit. Præcipuæ certè in ea partes illius fuerunt; ut qui in ejus omni actione floruit, eademque finita, datis ab Constantio iudicibus cum Photino congressus est, eumque superavit. quod Epiphanius, Socrates, Sozomenus, alique narrant. Quid igitur fingi absurdius po-

test quàm in illa ipsa synodo eam fidei conceptam esse formulam præsente Basilio quam is paucis post mensibus adeo detestatus est uti contra eam cœtum cœgerit Episcoporum, acerrimoque decreto, & anathemate jugularit, & ad illam evertendam legatus ad Constantium Sirmium usque pervenerit? An talem unquam eccliesim coram se dictari passus esset, à qua tantopere diffidebat? Nam in illa ἡ οὐσίας, ὁμοουσίου, & ὁμοιουσίου vocabula ex æquo rejecta sunt, ex Anomœorum sententia. At Basilius Semiarianarum fautor partium τὸ ὁμοιούσιον propugnabat, & Anomœos, quos apud Epiphanium & Hilarium formulæ illius auctores Ancyrana synodus facit, pejus quàm catholicos odebat. Quòd si invitus illi Sirmii subscripsisset, age num Ancyram reversus, Sirmiensem synodum adeo commendasset, aut ejus decreta fideique sanctionem confirmari ab Imperatore petiisset? Nonne id egisset potius ut ea Constantii decreto rejiceretur? ^a Sanè in Ancyrani Concilii synodica optasse plurimùm se aiunt Episcopi ut post Sardicensem synodum & Sirmiensem, in qua Photinus damnatus est, quietis esse sibi liceret, sed quoniam ex Illyricianorum literis & Georgii Laodicensi didicerint confossam tot syno-

*a Apud
Epiphani.
har. 73.
n. 2.*

dorum decretis hæresim caput efferre cœpisse, ideo se Ancyrae congregatos ea omnia denuo confirmasse quæ in Antiochena synodo & Sardicensi, *ἡ ἐν Σιρμίων συνόδῳ*, quam Sirmiensis synodus est *amplexa*, constituta fuerant. Non igitur secunda illa formula Sirmii edita ad eam synodum pertinere potest quæ contra Photinum est habita.

Præterea ex hac rei apud Sirmium Ancyramque gestæ narratione colligitur eandem formulam absente Basilio Ancyrano esse conscriptam. Quod si verum est, non potuit Sirmiensis Concilii tempore fieri. Nam princeps, ut jam diximus, actionis illius ac synodi Basilius Ancyranus fuit, isque finito Concilio cum Photino disputavit. Quod autem Sirmio tum abfuerit cum ecclhesis illa dictata est, è ^a Sozomeno probatur: qui refert Eudoxium, Acacium, & Vranium, cum ab occidentalibus Episcopis Valente, Vrsacio, & Germinio formulam istam, qua de agimus, accepissent Osii subscriptione firmatam, ejus dogma, in quod ipsi cum Aëtio consentiebant, audacter ac palam divulgare cœpisse. quod indignè ferens Georgius Laodicenus, certio rem de tota re Basilius ac reliquos Ancyranæ synodi præfules fecit; ut & ipsi in synodica sua

^a Lib. 4.
c. 12.

testantur. Quare non videtur illius formulæ conscius fuisse Basilius. Quippe ab folis occidentalibus Episcopis dictata, ad orientales deinde missa pervenit; ut ex Sozomeno colligitur.

Quinetiam illius inscriptio, quæ apud Hilarium, Athanasium, & Socratem legitur, satis indicat eam à paucis Episcopis, non à plena synodo profectam. Hilarius enim hoc ei lemma præscribit: *Exemplum blasphemix apud Sirmium per Osum & Potamium conscriptæ.* Tum sic eadem incipit: *Cum nonnulla putaretur esse de fide disceptatio, diligenter omnia apud Sirmium tractata sunt & discussa, præsentibus sanctissimis fratribus & coëpiscopis nostris Valente, Ursacio, & Germinio.* quod exordium Græcè itidem apud ceteros extat. Quare paucis, uti dictum est, ab Episcopis condita est hæc fidei professio, non ab generali synodo. Longè enim aliter Sirmiensis Concilii ecthesim proponit & inscribit Hilarius eodem in libro de synodis. *Exemplum, inquit, fidei Sirmio ab orientalibus contra Photinum conscriptæ.* Hic ab orientalibus hoc est plena in synodo scriptam ait Sirmiensem illam formulam, alteram non nisi ab uno alterove. Ad hæc Hilarius idem, postquam secundam hanc Sirmiensem ecthesim & Ancyrani contra illam

Concilii decreta proposuit, ita loquitur: *Dignum autem est conscientia communi etiam ceteras eorundem Episcoporum orientalium diversis & locis & temporibus conscriptas fides noscere &c.* quæ postquam præfatus est, duas, non ampliùs, formulas describit, alteram Sardicensis synodi, alteram Sirmiensis contra Photinum. Hanc verò commemoraturus, ita scribit: *Consequens est autem ut eam nunc fidem retractemus quæ non olim tunc cum Photinus episcopatu dejectus est conscripta est.* Itaque Sirmiensis hæc formula diverso vel loco vel tempore ab ea conscripta esse debet quæ secunda Sirmiensis dicitur. At loco diversa non est. Tempore igitur diversa sit oportet. Huic argumento, quod ex Hilarii testimonio petitur, robur addit sanctus Vigilius, & opinionem nostram adstruit, dum in libro quinto adversùs Eutychem duos illos conventus Episcoporum atque synodos distinguit, unam orientalium, qui contra Photinum apud Sirmium collecti sunt, quos catholicos appellat, eorumque decreta commendat, alteram Episcoporum aliquot, ut Osi, Valentis, Ursacii, Gerninii, & aliorum, quibus universos ait orientales Episcopos contrariis restitisse decretis. Sed Vigilii verba, quibus egregiè id quod volumus affirmat, melius est adscri-

488 D I O N . P E T A V I I
bere. De Ancyrana itaque orientalium
synodo contra secundam Sirmiensem for-
mulam habita sic ille scribit. *Deinde ad-*
versus sacrilegam impiæ professionis unitatem,
quæ per Osum, Valentem, Visatium, & Ger-
minium, ceterosque similis pravitatis apud Sir-
mium fuerat conscripta, universi orientales Epif-
copi convenientes, alias, id est, duodecim sen-
tentiarum definitiones ediderunt, quæ Nicæno
Concilio non continentur. De Sirmiensi porro
Concilio, in quo Photinus postremò dam-
natus antea fuerat, hæc subjicit: *Illius*
verò catholici Concilii apud Sirmium contra
Photinum ex toto oriente congregati quis suffi-
ciat multiplices fidei sanctiones comprehendere,
quæ apud Nicænam synodum, quia talis rei
necessitas fuerat nulla, non sunt omnino san-
cita: quæ nullus fidelium audet respuere aut
cunctatur recipere qui non vult cum Photino
anathematis eorum sententiæ subjacere. Hæc
Vigilius: quæ non aliunde quàm ex Hila-
rii libro de synodis accepit. Hic enim
Ancyranæ synodi ab Semiarianis præside
Basilio habitæ decreta prædicat & com-
mentario illustrat; quæ etiam duodecim
numero refert, totidem anathematismis
expressa, quæ cum auctoribus suis orien-
talibus Episcopis pro catholicis amplecti-
tur, Cùm autem Hilarius decreta ista con-
didisse *orientales Episcopos in unum congrega-*

tos absolutè scripserit, Vigilus putavit omnium orientalium concursu celebrem fuisse synodum illam. In quo falsus est. Pauci enim convenerunt, hoc est, numero duodecim, quorum nomina synodica Ancyranæ subscripta sunt apud ^a Epiphanium. Non enim plena fuit ista synodus, sed provincialis duntaxat, & per occasionem dedicandæ apud Ancyram basilicæ collecta; ut ipsimet testantur in synodica sua. Inter hos Episcopos nominatur Eustathius Sebastenus; quem sanctus Basilius Cæsarensis Episcopus ^b in epistola ad occidentales illi ipsi Ancyranæ interfuisse synodo & cum hæreticis *homoïstion* damnasse scribit. qui locus ^c in septima synodo citatur. Hæreticos igitur istos fuisse scivit qui hæc melius è propinquo nosse potuit Basilius. Quamquam nulla litera extat in illorum anathematismis ac synodica tota quæ τὸ ὁμοούσιον condemnet. Sed quia τὸ ὁμοούσιον præcisè receperunt, suppressa mentione alterius, pro hujus damnatione Basilius istud habuit. Nisi fortè altera quæpiam apud Ancyram celebrata synodus est in qua nominatim damnatum sit τὸ ὁμοούσιον. quod ego non puto. Itaque vera est, ut opinor, conjectura nostra.

Sed ut ad Vigilium revertar, perpicuum est Ancyranam ab eo synodum, iti-

^a Hæret. 73.
78. 11.

^b Epist. 74.

^c Pag. 390.
edit. Rom.
Græcolat.

dem ut ab Hilario, dici contra Oſii & aliorum blaſphemam formulam celebratam fuiſſe. Eſt hæc verò, ut sæpe docui, ſecunda illa Sirmiſis profeſſio quam in diverſa ſynodo ab ea quæ Photinum damnavit editam eſſe mox idem Vigilius indicat, dum hanc ſynodum orientalium contra Photinum, *catholicum Concilium* appellat; cujus ſanctiones collaudat, ſimiliter atque Hilarius, & alii quidam veteres perinde ac recentiores fecerunt. At illum cœtum Episcoporum qui ſecundam apud Sirmium profeſſionem condidit, hæreſis & impietatis arguit. Hujus conventiculi & impia profeſſionis ab Oſio non tam editæ quàm vi ac ſupplicii extortæ meminit Fœbadius Aginnenſis, ubi hanc ſynodum appellat. Ex quo perperam aliqui concludunt Sirmiſem ab eo contra Photinum intelligi ſynodum. Sed errant. Synodus enim qualiſcunque conventus Episcoporum interdum dicitur. cujuſmodi tum profeſſio fuit, quando Conſtantii potentia & tyrannide freti Ariani nefariam ab Oſio fidei formulam extorſerunt. de qua vide, ſi lubet, quæ in Epiphaniaſis Animadverſionibus notavimus.

Diffolvuntur argumenta contra nos oppoſita.

Satis pro opinione noſtra diſputatum eſt hæcenus. Vnum illud reſtat argumentum quod ex illorum temporum hiſtoria

duci invictum putatur à quibusdam adversus Socratis aliorumque veterum sententiam, quæ Sirmiensi postremæ contra Photinum synodo præfinit annum Christi ccc l i ; quam nos ab recentioribus haud meritò damnatam ac verissimam esse monstravimus. Qui enim potuit, inquit, Sirmii jussu Constantii celebrari tum ulla synodus, cum Pannonia, cujus opidum illud est, à tyrannis obtineretur? Nam post Constantis obitum (qui ineunte contigit anno ccc l.) Magnentius in Gallis & Italia, Vetrano in Pannonia, cui præerat, dominatum arripuerunt. Sed accurata notatio temporum istorum inane hoc esse irritumque docebit.

Constans enim Constantii frater à Magnentio tyranno cæsus est, & Magnentius ipse tyrannidem invasit anno ineunte Christi ccc l., decimoquinto Cal. Febr. Coss. Sergio & Nigriniano; ut Idatius in fastis, Socrates, Sozomenus, ^a alii- que narrant. Magnentius Gallias, Italia, & Africam obtinuit; eodemque anno Vetrano, qui peditum magisterio præditus Illyricum curabat, imperium & ipse usurpavit apud Sirmium Calendis Martii, ut ait Chronicon Alexandrinum. Ex quo castigandus est Idatii codex, qui Calendas Mai notat, errore librariorum,

*a Zosim. 2.
Victor in
Cas.*

qui literam *i* pro *r* posuerunt. Hunc enim scribit in Cæsaribus Victor cis mensem decimum in ordinem redactum esse ab Constantio. quod VIII. Cal. Ian. accidisse testis est Idatius; apud quem etiam perperam id confertur in annum eum qui inscribitur *Post consulatum Sergii & Nigriniani*, & est Christi CCCLI. Nam istud evenit antecedente anno, Coss. Sergio & Nigriniano, decimo mense nondum expleto ab Martio. Vetracione summa potestate ita, uti diximus, exuto, Constantius Illyricum obtinuit. At sequente anno (qui fuit Christi CCCLI.) Magnentius IV. Cal. Octobris ut refert Idatius, ad Mursam Illyrici opidum victus est à Constantio, & anno deinde tertio, Christi CCCLIII. apud Lugdunum sibi necem conscivit. Quocirca anni CCCLI. majori parte, hoc est, prioribus mensibus, & ab Octobri deinceps, Illyricum in potestate fuit Constantii, potuitque Sirmii Episcoporum habere conventum,

Cùm igitur Vetracione dejecto Constantius Sirmii moras faceret, ac Photinus in eadem urbe nefariam vulgaret hæresim, Ariani Episcopi, quos in comitatu semper habebat Constantius, ut pro catholicis sese gererent, atque ab hæresi alienos se esse monstrarent, Imperatori

persuadent ut Sirmium ex orientis partibus Episcopus cogeret. quod ab illo factum esse anno ipso ccccli. testatur Socrates. Neque verò constat quot illic Episcopi fuerint. Sed illud certum est, paucissimis exceptis, orientales omnes fuisse. Socrates Valentem solum Mursorum Episcopum nominat & Osium Cordubensem. Sed de Osio fallitur, ut in Animadversionibus ad Epiphanium ostendimus. Causa autem erroris hæc illi fuit, quòd aliam fidei formulam, quæ in eadem urbe postea decreta est, Osius subscriptione sua probare coactus est. quam quidem in Sirmiensi Concilio quod adversus Photinum celebratum est publicatam esse falsò arbitratus est Socrates. Quamobrem Sirmiensis illa synodus orientalium fuit Episcoporum. Vnde sanctus Hilarius libro de synodis fidem quæ tum illic publicata est expositurus, ita præfatur: *Exemplum fidei Sirmio ab orientalibus contra Photinum conscriptæ.*

Cur autem plerique omnes, qui tum Sirmii convenerunt, orientales essent, ac præter unum alterumve nullus occidentalium accesserit, nulla fingi causa potest alia nisi quòd occidentem, hoc est, transalpinas regiones, & Italiam Magnentiis occupabat. Nisi causa hæc fuisset, ac si Constantius occidentem in ditone

494 D I O N. P E T A V I I
sua tenuisset , quis dubitat quin Sirmii ,
quæ urbs occidentalis erat imperii , habi-
tam synodum frequentiores ex occidente
celebraturi fuerint Episcopi ? quemadmo-
dum Arimini postea factum , & antea ,
Sardicæ. Atque hoc non leve est argu-
mentum quo Magnentianis temporibus
indicta illa synodus ostenditur.

*Hilarii locus ex fragmentis illustratur , in quo
de Photino agit ac synodis contra eum fac-
tis. unde pleraque eorum probantur que iis-
dem de rebus observavimus.*

C A P V T I I I .

CV M ex Hilarii potissimum frag-
menti expressa sint ea quæ de
Photini damnatione synodisque contra
ipsum habitis capite primo docui , vi-
sum est ipsius locum integrum hic ex-
scribere , ut singulorum probationes in
promptu habeantur ; quibusdam addi-
tis scholiis , quibus velut radiis illustra-
tus , planus legentibus ac facilis occur-
rat : quem alioqui desperatæ obscurita-
tis esse , ac neque verbis neque senten-
tiis cohære , docti quidam homines ar-
bitrati sunt.